

Arnhem, 25 juni 2023

Lieve Lieve,

Windkracht zes duwde de vijg in de voortuin scheef,
katten schoten als natte sponzen door het luik
en het manshoge vingerhoedskruid ging door de knieën.

Terwijl ik in de rij stond bij een stationswinkel om een te dure plu te kopen klaarde het op.
Vreemd, vond ik, want volgens buienradar regende het nog
- al heeft de realiteit er een handje van af te wijken van voorspellingen.
Ik stapte met het nutteloos geworden regenscherm naar buiten
en raakte toch doorweekt, toen een auto naast me door een plas reed
en de boeggolf me als in een tekenfilm omspoelde.

Je kan het wel willen ontwijken, maar het leven grijpt je toch.

In deze week tussen dampzweet, rukwind en wolkbreuk
waarin de groene bakken in staat van ontbinding langs de weg walmden
en we ramen en deuren moesten sluiten voor de rook uit Presikhaaf
vierden we op de langste dag ons wollen huwelijk.

Zeven jaar, waarin we allebei andere mensen werden;
we zijn toch allemaal hompjes klei die gevormd worden door de tijd,
nooit helemaal afgebakken, maar gelukkig waren wij
nog altijd blij hompjes en in de wil samen te zijn niet veranderd.

Wel, bedachten we, de wereld om ons heen.

Zouden we vandaag opnieuw onze bruiloft vieren
dan zou de gastenlijst er heel wat anders uitzien.

Nieuwe vrienden kwamen, banden werden aangehaald,
families werden uitgebreid; er zijn in onze huwelijksjaren levens bij gekomen
en ook verdwenen, een getuige overleed, vriendschappen verwaterden,
bekenden werden, soms bewust, soms bijna ongemerkt, tot vreemden.

Je kan het wel willen ontwijken, maar het leven grijpt je toch.

Ondertussen zou ik je vandaag nog net zo graag ten huwelijk vragen,
in dat leven dat ons grijpt, dat ons door kneedt,
ik zou geen ander hompje willen zijn dan wij,
met alle tijd om ons meer toekomst in te kleien.